

Arrest

nr. 220 710 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 11 december 2018 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2018 werd ingediend te Sint-Gillis-Waas en op datum van 08.11.2018 werd geactualiseerd door:

K., V.P. (...) (R.R. xxxxxxxxxx)

Geboren op 03.09.1973

Wettelijke vertegenwoordigers van:

M., V. V. (...) (R.R. xxxxxxxxxx)

Geboren op 05.05.2004

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13.11.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De minderjarige dochter van betrokkene diende op 07.09.2017 een asielaanvraag in eigen naam in. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 24.08.2017 met een weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedures - namelijk acht maanden voor de procedure van mijnheer en zes maanden voor de asielprocedure van zijn dochter-was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De bewering van zijn raadsman dat zijn asielprocedure uiteindelijk meer dan vijf jaar geduurd heeft, wordt dan ook niet bevestigd door de objectieve informatie uit het administratieve dossier. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat zijn dochter hier al bijna vijf jaar onderwijs volgt en dat de onbreking van haar schooljaar niet geëist kan worden en haar volledige schoolloopbaan teniet zou doen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind sinds 13.11.2013 plaatsvond in illegaal verblijf, met uitzondering van de periode van 14.02.2017 tot 24.08.2017 (waarin haar asielaanvraag lopende was). Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat zijn kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn dochter de Russische taal en het Cyrillische schrift niet machtig zou zijn waardoor zij geen Russisch kan schrijven en dus ook niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Echter, betrokkene maakt dit absoluut niet aannemelijk. Allereerst was zijn dochter bijna negen jaar bij aankomst in België. We mogen dus aannemen dat zij haar leerplicht reeds opstartte in het land van herkomst en dit gedurende een ruimere periode. We mogen dan ook aannemen dat haar de basis van het Cyrillische schrift werd aangeleerd. Bovendien mogen we toch stellen dat het Russisch haar moedertaal is gezien het feit dat zij haar eerste negen levensjaren doorbracht in een volledig Russischtalige omgeving. Verder blijkt uit het terugkeergesprek dat betrokkene op 27.01.2017

met onze diensten voerde, dat noch betrokkene noch zijn vrouw het Nederlands machtig was en hij gaf zelf aan dat hij met zijn dochter Russisch spreekt. Ook bij huidige aanvraag legt betrokkene slechts één stuk voor dat betrekking heeft op het volgen van Nederlandse taallessen, met name het allerlaagste niveau Breakthrough. Het is dan ook niet aannemelijk dat betrokkene zijn dochter niet zou opvoeden in het Russisch, wat zijn én haar moedertaal is, niettegenstaande zijn dochter daarnaast ook het Nederlands zou leren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat zijn dochter tot op zekere hoogte zich de Russische taal en cultuur heeft eigen gemaakt, gelet op het feit dat zij tot bijna negenjarige leeftijd in Rusland verbleef en zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat zijn verblijf en dat van zijn dochter in België slechts voorlopig was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn gezin ten eerste ontwricht zou worden indien geen verblijfsmachtiging wordt toegekend. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene toont niet op concrete wijze aan op welke manier een terugkeer naar het land van herkomst en hun uitgebreid familiaal netwerk (met name zijn ouders, zijn zus, zijn schoonouders, schoonbroer en schoonzus) een ontwrichting van zijn gezin zou betekenen. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor geweld indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RW nr 107.495 dd 29.07.2013).

De raadsman van betrokkene verwijst ook nog naar artikel 3 EVRM dat bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. We gaan ervan uit dat de raadsman hier in feite artikel 8 EVRM bedoelt. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonst dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een gezin vormt met zijn echtgenote, mevrouw M. T. V. (..) (R.R. xxxxxxxx) maar zij beschikt evenmin over een legaal verblijf en dient aldus gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten,

haar betekend op 03.10.2018. Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij nog verschillende familieleden heeft in Rusland, met name zijn ouders (waarmee zij samenwoonden in Rusland voor hun komst naar België) en zijn zus. Volledigheidshalve merken we op dat ook de maternale grootouders van zijn dochter nog in Rusland wonen evenals een oom en tante aan moederszijde. Met betrekking tot hun sociale leven legt betrokkene tien getuigenverklaringen voor. Hoewel uit twee van deze verklaringen (die beiden betrekking hebben op zijn dochter) afgeleid kan worden dat er sprake is diepgaande interpersoonlijke banden, zijn twee verklaringen toch ruim onvoldoende om op te wegen tegen de hechte familiale banden die zijn dochter heeft in het land van herkomst, met name haar ruimer familiaal kader van grootouders, ooms en tantes. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkenen beroept zich op het feit dat hij en zijn dochter zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt zullen voelen en dat zij geschaad zullen worden in hun persoonlijke ontwikkeling. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene toont niet op concrete wijze aan op welke manier zijn en zijn dochters ontwikkeling geschaad zullen worden door een gedwongen terugkeer. Bovendien merken we op dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Het principe wordt namelijk gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt aan dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Rusland nog niet gezond zou zijn en dat de toestand er nog steeds onveilig zou zijn. Deze verwijzing naar de toestand in Rusland vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een uiterst negatief reisadvies zou geven voor Rusland, klopt niet. Het reisadvies stelt dat in Moskou, Sint-Petersburg, evenals in het merendeel van de grote steden op het Europese deel van het land, zonder problemen gereisd kan worden. Betrokkene verklaarde tijdens zijn asielprocedure dat hij in Kalinigrad woonde, dat zich duidelijk in het Europese deel van het land bevindt. Bovendien merken we op dat dit soort advies bedoeld is voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene die de Russische nationaliteit heeft.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij bij een terugkeer geen werk en huisvesting heeft en dat zijn gezin het tijdens de winter zeer moeilijk zal hebben zonder geld en warme kleding. Echter, uit de terugkeercoaching d.d. 27.01.2017 blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar België samen met zijn ouders in het appartement van zijn ouders woonde. Betrokkene toont niet aan dat dit momenteel niet meer mogelijk zou zijn. Verder blijkt uit deze terugkeercoaching dat betrokkene in België steun ontvangt van familie en vrienden in Rusland via Western Union. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat deze familie en vrienden hem niet zouden kunnen helpen als hij terugkeert naar Rusland. De bewering van betrokkene blijkt aldus niet ondersteund te worden door de beschikbare informatie uit het administratief dossier. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen,

opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene dat zij geen werk of huisvestingen zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn dochter geen officiële documenten heeft die haar Russische nationaliteit kunnen bevestigen waardoor zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn dochter geboren is in Kalinigrad en dat zij haar eerste negen levensjaren in Rusland doorbracht. Dit maakt het zeer ongeloofwaardig dat zijn dochter niet over de nodige documenten zou beschikken of deze niet zou kunnen bekomen om een terugkeer naar Rusland mogelijk te maken. Bovendien legt betrokkene bij huidige aanvraag 9bis de Russische geboorteakte van zijn dochter voor, wat zij bewering dat hij geen officiële documenten heeft die haar Russische nationaliteit kan bevestigen, volledig ondermijnt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 zijn verzoek moet richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland" België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat er geen wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2 Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zal worden. Art 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de aanvraag om machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hun in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in België nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter en dat er bij zijn weten lastens hem ook geen strafonderzoek hangende is waardoor er dus geen sprake of zelfs een vermoeden kan zijn van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat betrokkene sinds 2013 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet door verzoeker, dat hij ondertussen de Nederlandse taal zou spreken waarvoor hij diverse lessen gevolgd zou hebben, dat hij totaal verankerd zou zijn in onze samenleving, dat hij een appartement zou huren bij schriftelijke overeenkomst, dat de verhuurder zeer tevreden over hem en zijn familie zou zijn, dat hij alle nutsvoorzieningen zou betalen, dat hij een vervoersabonnement bij De Lijn zou hebben, dat er sprake zou zijn van een meer dan actieve inzet op het vlak van integratie, dat er sprake is van een duurzame lokale verankering en dit op economisch en sociaal vlak, dat hij diverse cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij werkwilbig zou zijn en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn rijbewijs, een attest voor een pakket noodvoedselhulp, een huurovereenkomst woonhuis/appartement, een aanvraag Belgacom-diensten, een Luminus-contract, de Buzzy pazz van zijn echtgenote, zijn Omnipas, een attest van gevolgde Nederlandse taalles, niveau Breakthrough, een uittreksel uit zijn strafregister, aanslagbiljetten van de provinciebelastingen, een verblijfsattest van het Rode Kruis, een

werkbelofte voor zijn echtgenote en een werkbelofte voor betrokkene zelf) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).“

1.3. Op 10 december 2018 wordt de eerste verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Haar minderjarige dochter dient haar te vergezellen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: K., V. P. (..)

geboortedatum: 03.09.1973

geboorteplaats: Semiozernoje

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

M. V. V. (..), geboren op 05.05.2004, Russische Federatie

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat tweede verzoekende partij minderjarig is en onbekwaam is tot het instellen van onderhavig beroep.

2.2. De Raad stelt vast dat het beroep ingesteld door de tweede verzoekende partij niet ontvankelijk is. Als minderjarige beschikt zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouder(s) van de tweede verzoekende partij optreed(t)(en) in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn/hun minderjarig kind (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de middelen betoogt de eerste verzoekende partij (hierna: verzoekende partij) als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing art. 9 BIS vw wordt gesteld dat:

- de aanvraag art. 9 BIS VW van de verzoekers onontvankelijk zou zijn omdat er geen buitengewone omstandigheid wordt aangetoond waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kon worden ingediend.

Dat verzoekers ten tijde van de aanvraag in België verbleven en er tot op heden verblijven en dit sedert vele jaren.

Dat zij bovendien opeenvolgende procedures hebben opgestart, ingevolge dewelke zij nu eens legaal nu eens niet legaal op het grondgebied verbleven.

Dat in de bestreden beslissing in gene mate hieromtrent wordt gemotiveerd, en er om deze reden alleen al manifeste schending aan de orde is van de motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat het kind van verzoeker wel school loopt in België, maar tot haar negende verbleef in het thuisland. Bovendien zou er nog familie van verzoeker wonen in het thuisland, waardoor het hoger belang van het kind niet zou worden geschaad.

Verwerende partij heeft niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van schoolplichtige kinderen een beletsel kan vormen voor verzoeker om zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verwerende partij heeft de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

in casu draagt de overheid mede een verantwoordelijkheid.

Verzoeker verblijft hier met zijn gezin namelijk al zes jaar.

Het kind heeft van haar 9ste levensjaar tot nu onderwijs gekregen volledig in het Nederlands. Zij is ondertussen 14 (bijna 15) jaar.

Zelfs al zou zij Russisch kunnen spreken en schrijven, dan nog dient rekening te worden gehouden met volgende elementen:

- Het kind heeft al 5 jaar geen (grammaticale) lessen meer gekregen omtrent het Russisch of het Russische/ Cyrillische schrift. Het niveau van taalkennis is dus zeer laag tot zelfs onbestaande.*
- Het kind heeft het merendeel van lagere school gevolgd in België. Zij volgt op heden middelbaar onderwijs, welke haar voorbereiden op hogere studies. Een terugkeer zal haar volledig middelbaar onderwijs dus teniet doen en haar kansen op hoger onderwijs belemmeren.*
- De herfst-en kerstexamens naderen. Door een gedwongen terugkeer zal het kind niet enkel haar examens niet kunnen meedoen, maar eveneens niet vlot kunnen instappen in het Russisch onderwijs, waardoor de kans zeer reëel is dat de schoolloopbaan van het kind onderbroken wordt voor minstens een schooljaar.*

Er werd voor het kind al een eerdere regularisatieaanvraag ingediend op 07.09.2017. Pas 13 maanden later is de beslissing tot onontvankelijkheid betekend. Verweerster heeft dus meer dan een jaar gewacht om de beslissing te betekenen. Dit dient eveneens in acht te worden genomen bij de beslissing.1

Het argument dat het gezin terug wordt gerepatrieerd en dat er nog familieleden zouden zijn in Rusland, dient niet te worden in acht genomen.

De belang van het kind om onderwijs te volgen in België, is niet afhankelijk van de situatie of de daden van de ouders.

De basisbescherming die een kind geniet en die is omschreven in het Kinderrechtenverdrag is niet afhankelijk van het optreden van een ouder. Verweerster heeft niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van schoolplichtige kinderen een beletsel kan vormen voor verzoeker om zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verweerder heeft de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel aldus geschonden.2

Het is van essentieel belang voor een kind om te beschikken over een veilig familiaal en sociaal kader waarbinnen de materiële voorwaarden aanwezig zijn om een

1 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - 181.193 - 24-01-2017 2 Raad Vreemdelingenbetwistingen (8e k.) nr. 170.111, 20 juni 2016, <http://www.cce-rvv.be> (11 augustus 2017); T.Vreemd. 2017 (samenvatting), afl. 1, 41.

normale opvoeding te krijgen en een harmonieuze ontwikkeling te kunnen hebben van zijn of haar persoonlijkheid.3

Verweerster motiveert onvoldoende en heeft onvoldoende onderzocht of het kind kan beschikken omtrent een veilig familiaal en sociaal kader in het thuisland om een normale opvoeding te krijgen.

Alle indicaties wijzen er op heden op dat dit niet zo is, waardoor de terugwijzing van verzoeker en zijn kind, niet in het belang is van het kind, terwijl conform art. 3 kinderrechtenverdrag de beslissingen steeds in het belang van het kind moeten zijn.

Het kind heeft voor het overige geen enkele band (meer) met het thuisland.

Er is in deze zin dan ook sprake van een buitengewone omstandigheid.

Verweerster brengt aan dat er onvoldoende pogingen tot integratie zouden zijn van verzoeker en zijn gezin. Uit een gesprek dd. 27.01.2017 zou blijken dat verzoeker en zijn echtgenote geen (vlot) Nederlands kunnen spreken. Nochtans legde verzoeker in zijn verzoekschrift 9BIS dd. 04.06.2014 bewijzen naar voor waaruit blijkt dat zij lessen Nederlands hebben gevolgd (stukken 15 en 16 oorspronkelijk verzoekschrift).

In het art. 9bis VW wordt niet opgenomen dat de verzoeker een specifieke graad van kennis van de taal dient te beheersen.

Dit alles mag aantonen dat verzoeker niet enkel bereid is, maar ook geschikt is om een plaats én in de Belgische maatschappij én op de arbeidsmarkt in te nemen.

Bovendien baseert verweerster zich op een gesprek van inmiddels 1 jaar en 10 maanden geleden. In tussentijd is verzoeker en zijn gezin al weer meer geïntegreerd in de Belgische samenleving en is de taal van het Nederlands nog verbeterd.

De stelling van verweerster dat er een gebrek aan inzet zou zijn, is dus gewoon incorrect.

Verweerster heeft dus geenszins aan haar motiverings- en onderzoeksplicht voldaan.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat zij tot op heden wel degelijk in België verblijven en zodoende dienstig zich kunnen beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang hebben bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

3 Rechtbank van eerste aanleg / Namen - 03-02-2006, <http://www.agji.be/rechtbank-van-eerste-aanleg-van-namen-kort-geding-2006-02-03>

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk louter op basis van een beslissing tot inreisverbod geenszins enige afdoende argumentatie kan zijn,

Dat er immers navolgend aan het inreisverbod een nieuwe asielprocedure door de verzoekers was opgestart geworden, waardoor het inreisverbod alle gelding verloren had, en er zodoende geen betwisting dienaangaande kan bestaan dat het verzoek wel degelijk een voorwerp had en heeft.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekers om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde zonder voorwerp, en dus niet zou kunnen behandeld worden.

Dat ook dient gekeken te worden of de verzoekers effectief nog op het Belgisch grondgebied verblijven al dan niet, en dit is in de bestreden beslissing niet gebeurd.

Dat tevens dient gekeken te worden of geen verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, werd verleend, zoals dit in casu is gebeurd.

Dat trouwens dient opgemerkt dat het een vaststaande praktijk in het verleden en tot op heden is dat DVZ verzoeken art. 9 BIS VW wél behandelt als er een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend geworden, en ook hier niet vereist wordt dat er eerst een opheffing of nog een opschorting zou gevraagd worden.

Dat het één en ander gebeurt conform de rechtspraak van uw zetel.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat na het verstrijken van de termijn er geen legaal verblijf meer is, en ook in deze hypothese door DVZ wordt aanvaard dat er nog een aanvraag art. 9 BIS VW wordt ingediend en deze niet zomaar als zijnde zonder voorwerp kan afgewezen worden.

Dat op basis van dezelfde motieven dient aangenomen te worden dat een art. 9 BIS VW kan ingediend worden in België waarbij de verzoekers zich beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, zoals daar zijn een lopende asielprocedure evenals een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot een datum ruim na de beslissing art. 9 BIS VW.

TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

*Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.
Schending art. 3 EVRM*

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Verweerster voerde geen nauwkeurig onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) bij een eventuele repatriëring van de verzoeker.

Zij stelt enkel dat verzoeker "geen nieuwe elementen" aanbrengt in het onderzoek sinds het verzoek om internationale bescherming.

Conform vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient verweerster een onderzoek te doen naar de mogelijke schendingen. Het is daarbij niet voldoende te verwijzen naar voorgaande beslissingen.⁴

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding.⁵

In casu is geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat verweerster zich beperkt heeft tot de bewering dat uit de door verzoeker ingediende asielaanvraag geen gegronde vrees zou blijken en dat de vroeger ingeroepen elementen reeds werden beoordeeld.

Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht.

Er is een inbreuk op de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en een gedwongen terugkeer naar het thuisland zou wel degelijk een inbreuk op art. 3 EVRM inhouden.

DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 7 Vreemdelingenwet

Schending art. 3 en 8 EVRM

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen meer dan 5 jaar met medegaande sterke integratie als buiten-gewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen vele jaren
- de verzoekers zijn totaal verankerd
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid
- er is een minderjarig kind dat ook naar school gaat
- er is de mogelijkheid om een voltijds arbeidscontract af te sluiten van zodra er verblijfspapieren zijn bekomen.

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Verweerster stelt dat zij zich niet inmengt in het familiale leven van verzoeker wanneer zij beslist om het ganse gezin te repatriëren. Het belang van de overheid en haar strijd tegen de illegaliteit weegt volgens haar op tegen het belang van verzoeker om zijn verblijf in België verder te zetten.

Verzoeker verwijst in eerste instantie naar het feit dat het minderjarig kind al 6 jaar onderwijs volgt in België.

Verzoeker dient in deze zin zelfs prima facie te worden gevolgd wanneer hij beweert dat er in de motivering geen rekening werd gehouden met het schoolgaande kind van betrokkene en dat de overheid de belangen niet zorgvuldig lijkt te hebben onderzocht en niet alle individuele elementen in het kader van artikel 8 EVRM, in aanmerking heeft genomen.⁶

Een nauwgezet onderzoek van de situatie van verzoeker in het licht van de art. 3 en 8 EVRM moet worden uitgevoerd vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen en kan niet worden uitgesteld.⁷

Derhalve moet worden vastgesteld dat de verwerende partij onder meer rekening diende te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van dat kind, in het licht van het feit dat zij deel uitmaakt van het gezin van verzoeker en zijn partner en in het licht van het feit dat zij hier schoolloopt.⁸

Omdat het Belgische recht in het kader van een terugkeerbeslissing geen recht om te worden gehoord vaststelt, wordt verwezen naar artikel 74/13 vreemdelingenwet om het nuttige gevolg van de terugkeerrichtlijn (art. 6) te behouden. Deze bepaling legt een individueel onderzoek op van de situatie van de vreemdeling vóór de kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten, wat inhoudt dat de betrokkene correct wordt ingelicht over de mogelijkheid zijn standpunt te laten gelden wanneer het een administratieve procedure betreft die ongunstige gevolgen voor hem kan hebben.⁹

Er blijkt geenszins dat in het kader van de procedure die heeft geleid tot het bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van twee jaar, de verzoeker de elementen betreffende zijn persoonlijke situatie, de administratieve situatie van zijn echtgenote en meer bepaald het gezinsleven dat hij met deze laatste onderhoudt, heeft kunnen doen gelden, waarvan de inachtneming tot een andere afloop van de administratieve procedure ter zake had kunnen leiden.

Zonder zich over die elementen uit te spreken, en zonder de verzoeker de mogelijkheid te geven om op nuttige en doeltreffende wijze zijn standpunt kenbaar te maken voordat de maatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten was getroffen, zijnde een beslissing die zijn belangen zou kunnen schaden, heeft de verwerende partij zijn recht om gehoord te worden als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie niet geëerbiedigd. (Art. 7, eerste lid, vreemdelingenwet).¹⁰

Verweerster stelde in feite dat het niet van belang is dat het kind ruim zes jaar onderwijs volgt in België. Het is niet omdat verweerster van oordeel is dat de elementen waarmee zij wettelijk verplicht is rekening te houden, niet relevant zijn in casu, dat zij hierdoor ontslagen wordt van haar verplichting tot het motiveren van de beslissing die zij neemt.

Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM (EHRM (GK) 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name, enerzijds, het behouden van eenheid van het gezin en, anderzijds, het welzijn van het kind (EHRM (GK) 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136).

Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen/de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM (GK) 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109).

De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM (GK) 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 118).”¹¹ 10 Raad Vreemdelingenbetwistingen (7e k.) nr. 171.199, 4 juli 2016, Rev.dr.étr. 2016, afl. 189, 433, noot -; <http://www.cce-rvv.be> (2 mei 2017)

¹¹ Raad Vreemdelingenbetwistingen (8e k.) nr. 188.051, 7 juni 2017, <http://www.cce-rvv.be> (25 juni 2018); T. Vreemd. 2018 (samenvatting), afl. 2, 158.

Er werd door verweerster in casu geen rekening gehouden met de huidige leeftijd van het kind, de situatie in het gastland België, noch die van het thuisland, noch de mate waarin het kind afhankelijk is van haar ouders, terwijl in realiteit de bestreden beslissing rechtstreeks impact heeft op het kind.

Verweerster stelt enkel dat het kind al 9 jaar was bij aankomst en dat het hele gezin wordt gerepatriëerd. Er is dus duidelijk onvoldoende onderzoek geweest, waardoor er opnieuw sprake is van een inbreuk op de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Indien verweerster een correcte controle had uitgevoerd, was zij te weten gekomen dat de belangen van het kind geenszins gerespecteerd worden bij een terugkeer en dat art. 8 EVRM geschonden is.

Daarenboven heeft verzoeker en zijn gezin zich verankerd in de Belgische samenleving.”

Gelet op de onderlinge samenhang worden de aangevoerde middelen samen besproken.

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. Verzoekende partij betoogt dat zij al vele jaren in België verblijven, dat zij verschillende procedures hebben opgestart waardoor zij dan eens legaal, dan eens illegaal verbleven, en dat hieromtrent niet wordt gemotiveerd.

3.7. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins ernstig is. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de asielpcedures van zowel verzoekende partij als haar minderjarige dochter en motiveert zij dat het verblijf in dat kader slechts tijdelijk was toegestaan waarbij zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Verder wordt gemotiveerd: *“Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13.11.2013 met een weigering van*

vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De minderjarige dochter van betrokkene diende op 07.09.2017 een asielaanvraag in eigen naam in. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 24.08.2017 met een weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedures - namelijk acht maanden voor de procedure van mijnheer en zes maanden voor de asielprocedure van zijn dochter-was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De bewering van zijn raadsman dat zijn asielprocedure uiteindelijk meer dan vijf jaar geduurd heeft, wordt dan ook niet bevestigd door de objectieve informatie uit het administratieve dossier. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)."

Wat betreft het jarenlange verblijf van verzoekende partij en haar gezin heeft de verwerende partij voorts ook gemotiveerd: *"De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat betrokkene sinds 2013 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet door verzoeker, dat hij ondertussen de Nederlandse taal zou spreken waarvoor hij diverse lessen gevolgd zou hebben, dat hij totaal verankerd zou zijn in onze samenleving, dat hij een appartement zou huren bij schriftelijke overeenkomst, dat de verhuurder zeer tevreden over hem en zijn familie zou zijn, dat hij alle nutsvoorzieningen zou betalen, dat hij een vervoersabonnement bij De Lijn zou hebben, dat er sprake zou zijn van een meer dan actieve inzet op het vlak van integratie, dat er sprake is van een duurzame lokale verankering en dit op economisch en sociaal vlak, dat hij diverse cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij werkwilbig zou zijn en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn rijbewijs, een attest voor een pakket noodvoedselhulp, een huurovereenkomst woonhuis/appartement, een aanvraag Belgacom-diensten, een Luminus-contract, de Buzzy pazz van zijn echtgenote, zijn Omnipas, een attest van gevolgde Nederlandse taalles, niveau Breakthrough, een uittreksel uit zijn strafregister, aanslagbiljetten van de provinciebelastingen, een verblijfsattest van het Rode Kruis, een werkbefoorte voor zijn echtgenote en een werkbefoorte voor betrokkene zelf) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."*

Zoals duidelijk blijkt uit voormelde motieven heeft de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd omtrent het verblijf van verzoekende partij en diens gezin als omtrent de doorlopen procedures en het aan deze procedures gekoppelde toegestane verblijf in afwachting van een beslissing.

3.8. Verzoekende partij betoogt voorts dat niet deugdelijk werd onderzocht of de aanwezigheid van schoolplichtige (lees: leerplichtige) kinderen een beletsel kan vormen voor een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij wijst erop dat de verwerende partij mee een verantwoordelijkheid draagt. Zij woont al zes jaar met haar gezin in België. Het kind heeft sinds haar negende altijd onderwijs in het Nederlands gekregen en is ondertussen 14 (bijna 15) jaar. Zelfs al zou zij Russisch kennen en schrijven, dan nog dient rekening gehouden te worden met het feit dat zij al vijf jaar geen grammaticale lessen meer gekregen heeft in het Russisch of het Russisch/Cyrlilisch schrift. Haar taalkennis is dus zeer beperkt of onbestaande. Het merendeel van het lager onderwijs werd in België gevolgd en thans zit ze in het middelbaar. Een terugkeer zal haar volledig middelbaar onderwijs teniet doen en haar kansen op hoger onderwijs belemmeren. Verder betoogt zij dat de herfst- en kerstexamens naderen en het kind door een gedwongen terugkeer hieraan niet zal kunnen deelnemen. Evenmin zal zij vlot kunnen instappen in het Russisch onderwijs zodat de kans dat minstens één schooljaar onderbroken wordt, reëel is.

3.9. Weerom in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het feit dat er in casu sprake is van een kind dat in België onderwijs volgt. Zo heeft de verwerende partij gemotiveerd: *"Het feit dat zijn dochter hier al bijna vijf jaar onderwijs volgt en dat de onbreking van haar schooljaar niet geëist kan worden en haar volledige schoolloopbaan teniet zou doen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind sinds 13.11.2013 plaatvond in illegaal verblijf, met uitzondering van de periode van 14.02.2017 tot 24.08.2017 (waarin haar asielaanvraag lopende was). Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat zijn kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op*

onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn dochter de Russische taal en het Cyrillische schrift niet machtig zou zijn waardoor zij geen Russisch kan schrijven en dus ook niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Echter, betrokkene maakt dit absoluut niet aannemelijk. Allereerst was zijn dochter bijna negen jaar bij aankomst in België. We mogen dus aannemen dat zij haar leerplicht reeds opstartte in het land van herkomst en dit gedurende een ruimere periode. We mogen dan ook aannemen dat haar de basis van het Cyrillische schrift werd aangeleerd. Bovendien mogen we toch stellen dat het Russisch haar moedertaal is gezien het feit dat zij haar eerste negen levensjaren doorbracht in een volledig Russischtalige omgeving. Verder blijkt uit het terugkeergesprek dat betrokkene op 27.01.2017 met onze diensten voerde, dat noch betrokkene noch zijn vrouw het Nederlands machtig was en hij gaf zelf aan dat hij met zijn dochter Russisch spreekt. Ook bij huidige aanvraag legt betrokkene slechts één stuk voor dat betrekking heeft op het volgen van Nederlandse taallessen, met name het allerlaagste niveau Breakthrough. Het is dan ook niet aannemelijk dat betrokkene zijn dochter niet zou opvoeden in het Russisch, wat zijn én haar moedertaal is, niettegenstaande zijn dochter daarnaast ook het Nederlands zou leren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat zijn dochter tot op zekere hoogte zich de Russische taal en cultuur heeft eigen gemaakt, gelet op het feit dat zij tot bijna negenjarige leeftijd in Rusland verbleef en zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat zijn verblijf en dat van zijn dochter in België slechts voorlopig was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De Raad acht deze beoordeling kennelijk redelijk en de verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat het onderzoek met betrekking tot het kind niet deugdelijk werd gevoerd. Immers, met haar betoog ontwikkeld in het verzoekschrift toont de verzoekende partij geenszins aan dat haar kind in Rusland niet naar school zou kunnen gaan en haar middelbare opleiding aldaar verder zetten. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat er in Rusland geen schoolinfrastructuur aanwezig is waarvan het kind kan gebruik maken om haar middelbare opleiding te vervolledigen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er in Rusland geen hogere opleidingen bestaan zodat, indien het kind dit wenst, zij na de voltooiing van haar middelbare opleiding, kan verder studeren. Verder blijkt niet dat het kind de herfst- en kerstexamens niet heeft kunnen meedoen in België, zodat het betoog dienaangaande niet langer actueel is. Bovendien verhindert niks de verzoekende partij en haar gezin om de nodige voorbereidingen om het kind in te schrijven in een school in Rusland al te treffen vanuit België zodat geenszins blijkt dat haar schooljaar zal onderbroken worden.

Verzoekende partij doet met haar betoog geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij dat het kind in Rusland naar school kan.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat het kind al vijf jaar geen lessen meer heeft gekregen in het Russisch/Cyrrillisch schrift en dat haar taalkennis zeer laag of zelfs onbestaande is, gaat zij volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen van de verwerende partij dat het kind tot haar negende in Rusland naar school is gegaan en bijgevolg een basis Cyrrillisch schrift heeft aangeleerd gekregen. Verder ontkent noch betwist verzoekende partij dat zij zelf verklaarde dat zij en haar vrouw het Nederlands niet machtig zijn en dat zij met de dochter Russisch spreken. Zij stelt wel dat zij bij haar aanvraag in 2014 bewijzen heeft voorgelegd van taallessen, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij in 2017 zelf nog verklaarde dat zij en haar echtgenote het Nederlands niet machtig zijn en dat zij met hun dochter Russisch spreken. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat het verslag van de terugkeercoaching van 27 januari 2017 vermeldt dat er moet getolkt worden voor de ouders en wordt vermeld: *“De ouders kunnen geen Nederlands spreken en worden voortdurend bijgestaan door een tolk tijdens het gesprek. Ze verklaren zelf Russisch te spreken met hun dochter.”* Zoals de verwerende partij verder ook motiveert betreft het bewijs van de gevolgde taallessen slechts een attest van het volgen van het allerlaagste niveau Nederlands. Door thans te betogen dat de verklaringen dateren van 2017 en zij nu de Nederlandse taal nog beter beheersen, doet verzoekende partij aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Dit alles nog temeer nu uit het administratief dossier tevens blijkt dat de dochter van verzoekende partij zelf op 14 februari 2017 een asielaanvraag heeft ingediend waarbij zij werd bijgestaan door een tolk Russisch zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij het Russisch niet of onvoldoende machtig is. Verzoekende partij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat het kind onoverkomelijke taalproblemen zal ondervinden bij een terugkeer naar het herkomstland en het volgen van onderwijs aldaar.

3.10. De Raad ziet voorts het belang niet in van verzoekende partij bij haar betoog dat er voor het kind al een eerdere regularisatieaanvraag werd ingediend op 7 september 2017 waar pas dertien maanden later een beslissing op is gevolgd. De Raad wijst er immers op dat het louter indienen van dergelijke aanvraag geenszins inhoudt dat de vreemdeling een positieve beslissing mag verwachten of dat het verblijf in afwachting van dergelijke beslissing is toegestaan. De Raad merkt verder op dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Voor zover verzoekende partij met dergelijk betoog lijkt te menen dat de verwerende partij mee een verantwoordelijkheid draagt voor het feit dat het kind hier al enige jaren onderwijs volgt, wijst de Raad er op dat verzoekende partij, na de afwijzing van haar asielaanvraag, er zelf voor geopteerd heeft verder illegaal te verblijven in België. Ook na de afwijzing van de asielaanvraag van de dochter, heeft zij daarvoor geopteerd. Zij doet dan ook geen afbreuk aan de motivering dat zij als ouders zelf bewust gekozen hebben om hun preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie.

In zoverre verzoekende partij nog betoogt dat het schoollopen van haar kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de verwerende partij beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.11. Verzoekende partij betoogt verder zelf dat het van essentieel belang is dat het kind kan beschikken over een veilig familiaal en sociaal kader waarbinnen zij een normale opvoeding kan genieten. De Raad meent dan ook dat het in volledige tegenspraak hiermee is waar verzoekende partij in haar verzoekschrift hoger voorhoudt dat het niet relevant is dat er nog familie zou zijn in Rusland.

Zoals de verwerende partij terecht motiveert, heeft de verzoekende partij nog tal van familieleden wonen in het herkomstland, waarvan zij ook verklaarde dat zij hiervan steun ontvangt. Verzoekende partij kan bezwaarlijk stellen dat het hebben van een uitgebreid familiaal netwerk in het herkomstland geen meerwaarde zou zijn voor het belang van haar kind. Zij lijkt er met haar betoog vanuit te gaan dat een illegaal verblijf in België meer het belang van haar kind heeft gediend dan een legale en stabiele leefomgeving in het thuisland alwaar men kan terugvallen op een uitgebreid familiaal netwerk. Dergelijke stelling is allerminst ernstig. Zoals blijkt uit de uitvoerige motivering opgenomen in de bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk voldoende onderzocht of het kind in het herkomstland kan beschikken over een veilig familiaal en sociaal kader om er een normale opvoeding te krijgen. Het blote en niet onderbouwde betoog dat *“Alle indicaties wijzen er op heden op dat dit niet zo is”* kan geenszins afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Gelet op het gegeven dat het kind tot haar negende in het herkomstland naar school is gegaan, dat zij de taal spreekt en schrijft, en dat aldaar ook nog een groot deel van haar familie woont, kan verzoekende partij geenszins overtuigen door te stellen dat het kind geen band meer heeft met het herkomstland.

3.12. De verwerende partij spreekt zich verder, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, geenszins uit over de graad van integratie maar wijst er enkel op dat, gelet op de verklaringen van verzoekende partij zelf en het bewijs dat er enkel Nederlandse taalles op het allerlaagste niveau werd gevolgd, het niet aannemelijk is dat de dochter geen Russisch meer zou kennen.

Waar verzoekende partij hamert op haar verblijf, haar integratie en werkbereidheid, wijst de Raad erop dat de verwerende partij aangaande deze elementen stelde: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat betrokkene sinds 2013 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet door verzoeker, dat hij ondertussen de Nederlandse taal zou spreken waarvoor hij diverse lessen gevolgd zou hebben, dat hij totaal verankerd zou zijn in onze samenleving, dat hij een appartement zou huren bij schriftelijke overeenkomst, dat de verhuurder zeer tevreden over hem en zijn familie zou zijn, dat hij alle nutsvoorzieningen zou betalen, dat hij een vervoersabonnement bij De Lijn zou hebben, dat er sprake zou zijn van een meer dan actieve inzet op het vlak van integratie, dat er sprake is van een duurzame lokale verankering en dit op economisch en*

sociaal vlak, dat hij diverse cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij werkwilgig zou zijn en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn rijbewijs, een attest voor een pakket noodvoedselhulp, een huurovereenkomst woonhuis/appartement, een aanvraag Belgacom-diensten, een Luminus-contract, de Buzzy pazz van zijn echtgenote, zijn Omnipas, een attest van gevolgde Nederlandse taalles, niveau Breakthrough, een uittreksel uit zijn strafregister, aanslagbiljetten van de provinciebelastingen, een verblijfsattest van het Rode Kruis, een werkbepofte voor zijn echtgenote en een werkbepofte voor betrokkene zelf) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondeheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).“

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het (tijdelijke legale) verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondeheidsfase betreffen. Pas indien het bestuur van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondeheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondeheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de eerste bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

3.13. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het afwijzen van de aanvraag louter op basis van een beslissing tot inreisverbod geen afdoende argumentatie is, wijst de Raad erop dat dergelijk motief niet is terug te vinden in de eerste bestreden beslissing zodat dit betoog faalt in feite.

3.14. Met het blote betoog in het verzoekschrift dat *“De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins beoordeeld in het kader van de asielaanvraag”* maakt de verzoekende partij geenszins op concrete wijze duidelijk welke andere redenen dan die van haar asielaanvraag zij zou hebben aangehaald, zodat zij geenszins afbreuk doet aan de motivering dat: *“Betrokkene beweert dat hij vreest voor geweld indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.“

Wanneer de verzoekende partij zich, in het kader van haar regularisatieaanvraag, opnieuw baseert op de elementen die zij reeds in haar asielaanvraag heeft aangehaald en die verworpen werden, dan is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om daaruit af te leiden dat deze elementen niet

kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen.

Verder blijkt duidelijk uit de motivering dat de verwerende partij ook is ingegaan op het argument van de politieke en sociaal-economische toestand in Rusland en heeft zij geoordeeld: *“Betrokkene haalt aan dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Rusland nog niet gezond zou zijn en dat de toestand er nog steeds onveilig zou zijn. Deze verwijzing naar de toestand in Rusland vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een uiterst negatief reisadvies zou geven voor Rusland, klopt niet. Het reisadvies stelt dat in Moskou, Sint-Petersburg, evenals in het merendeel van de grote steden op het Europese deel van het land, zonder problemen gereisd kan worden. Betrokkene verklaarde tijdens zijn asielprocedure dat hij in Kalinigrad woonde, dat zich duidelijk in het Europese deel van het land bevindt. Bovendien merken we op dat dit soort advies bedoeld is voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene die de Russische nationaliteit heeft.*

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij bij een terugkeer geen werk en huisvesting heeft en dat zijn gezin het tijdens de winter zeer moeilijk zal hebben zonder geld en warme kleding. Echter, uit de terugkeercoaching d.d. 27.01.2017 blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar België samen met zijn ouders in het appartement van zijn ouders woonde. Betrokkene toont niet aan dat dit momenteel niet meer mogelijk zou zijn. Verder blijkt uit deze terugkeercoaching dat betrokkene in België steun ontvangt van familie en vrienden in Rusland via Western Union. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat deze familie en vrienden hem niet zouden kunnen helpen als hij terugkeert naar Rusland. De bewering van betrokkene blijkt aldus niet ondersteund te worden door de beschikbare informatie uit het administratief dossier. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene dat zij geen werk of huisvestingen zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.” Verzoekende partij laat deze motieven volledig ongemoeid. Zij kan bezwaarlijk stellen dat er in casu geen zorgvuldige feitenvinding is gedaan. Haar betoog is louter theoretisch en kan geen afbreuk doen aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing waarbij rekening werd gehouden met de concrete feiten die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

3.15. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij bij een terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal voelen, maakt evenmin dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of op foutieve gronden de aanvraag als onontvankelijk zou hebben afgewezen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de argumenten herhaalt die zij in haar aanvraag heeft geformuleerd, maar zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij gemotiveerd waarom deze argumenten een terugkeer naar het herkomstland niet verhinderen. Het louter herhalen van de aangevoerde elementen zonder in concreto de motieven van de eerste bestreden beslissing te betwisten, is niet afdoende om deze motieven onderuit te halen.

3.16. Voorts, waar zij betoogt dat een nauwgezet onderzoek inzake artikel 8 EVRM had moeten plaatsvinden, gaat zij volledig voorbij aan de volgende motivering in de eerste bestreden beslissing: *“De raadsman van betrokkene verwijst ook nog naar artikel 3 EVRM dat bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. We gaan ervan uit dat de raadsman hier in feite artikel 8 EVRM bedoelt. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8*

EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een gezin vormt met zijn echtgenote, mevrouw M. T. V. (...) (R.R. xxxxxxxx) maar zij beschikt evenmin over een legaal verblijf en dient aldus gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 03.10.2018. Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij nog verschillende familieleden heeft in Rusland, met name zijn ouders (waarmee zij samenwoonden in Rusland voor hun komst naar België) en zijn zus. Volledigheidshalve merken we op dat ook de maternale grootouders van zijn dochter nog in Rusland wonen evenals een oom en tante aan moederszijde. Met betrekking tot hun sociale leven legt betrokkene tien getuigenverklaringen voor. Hoewel uit twee van deze verklaringen (die beiden betrekking hebben op zijn dochter) afgeleid kan worden dat er sprake is diepgaande interpersoonlijke banden, zijn twee verklaringen toch ruim onvoldoende om op te wegen tegen de hechte familiale banden die zijn dochter heeft in het land van herkomst, met name haar ruimer familiaal kader van grootouders, ooms en tantes. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verder blijkt uit de motieven, zoals reeds hoger gesteld, dat rekening werd gehouden met het schoolgaan van het kind, alsook diens hoger belang: "Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonde dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RW nr 107.495 dd 29.07.2013).

(..)

Betrokkenen beroept zich op het feit dat hij en zijn dochter zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt zullen voelen en dat zij geschaad zullen worden in hun persoonlijke ontwikkeling. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene toont niet op concrete wijze aan op welke manier zijn en zijn dochters ontwikkeling geschaad zullen worden door een gedwongen terugkeer. Bovendien merken we op dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer."

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij haar gezinsleven alsook het hoger belang van haar kind onvoldoende in ogenschouw heeft genomen.

3.17. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. Daarbij werd in de eerste bestreden beslissing ook uitvoerig ingegaan op de gezinssituatie van verzoekende partij en het hoger belang van haar kind. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij of een van haar gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben en waarmee verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.18. Voor zover verzoekende partij nog meent dat haar recht om gehoord te worden werd geschaad bij het treffen van de tweede bestreden beslissing, dient gesteld dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Zoals duidelijk blijkt heeft de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet haar argumenten kunnen laten gelden waarom zij meent dat een terugkeer naar het herkomstland niet mogelijk is en heeft de verwerende partij, alvorens het treffen van de tweede bestreden beslissing, deze argumenten beoordeeld en geoordeeld dat deze geen terugkeer verhinderen. Verzoekende partij brengt thans in het verzoekschrift geen argumenten aan waaruit zou kunnen blijken dat een andere beoordeling zich opdroeg.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.19. De Raad stelt tenslotte vast dat verzoekende partij ter terechtzitting nog een “*zittingsnota*” neerlegt waarbij zij stukken voegt inzake het schoolgaan van het kind en enkele getuigenverklaringen. Voor zover de neerlegging van deze stukken al aanvaard kan worden in het kader van de annulatieprocedure, dient alleszins gesteld dat deze stukken enkel getuigen van datgene wat al was aangevoerd, met name dat het kind in België naar school gaat, argument waarop uitvoerig werd geantwoord in de bestreden beslissing en dat de verzoekende partij niet heeft weten te ontkrachten.

3.20. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER